

ЛІТО 2016, СІЕТЛ

МОЇМ ДОРОГИМ ЧИТАЧАМ

Я почала писати цю книгу багато років тому. Ідея виникла одного дня, в моєму улюбленому кафе Сіетла. Почувши, як хтось розповідав про зниклу під час медового місяця жінку, я почала уявляти героїню власного твору. Її життя, на перший погляд, було ідеальним, але зненацька вона втратила все.

Першу половину книжки, що ви її зараз тримаєте в руках, я написала дуже швидко. То була одна з тих історій, які, з погляду письменника, легко витікають із-під пера. Не доводилося довго роздумувати над тим, що герої робитимуть і говоритимуть далі, тож я ледве устигала переносити слова на папір.

Але коли я дійшла до середини роману, ускладнилося моє особисте життя. На мою долю випали надзвичайно важкі часи. Кожен день, крок за кроком, був присвячений виживанню. Мій світ руйнувався, а тим часом потрібно було поспівати до чергового дедлайну. І хоч як я полюбила «книгу про острів», її довелося відкласти.

А втім, про своїх героїв забути я не могла. Що станеться з Шарлоттою, Еріком, Греем? І чи буває

щасливий кінець у напрочуд розпачливому, трагічному сценарії?

І ще. Я стала одержимою ареалом Бермудського трикутника, цією загадковою і містичною зоною, де позникали судна, літаки й незліченна кількість людей.

Коли моє життя налагодилось і коли, слава Богу, все стало на свої місця, я відкрила на комп'ютері файл під назвою «Назад до тебе — перша чернетка». Подібно до назви цієї книжки, мені вдалося відшукати свій зворотний шлях — шлях до історії та її героїв. Я знову занурилась у світ Шарлотти. Я гуляла з нею піщаними пляжами, плакала разом з нею, супроводжувала під час дивовижних подій, в радощах і печалях. Це було великою творчою насолодою.

Сподіваюся, моїм читачам також припаде до душі описана тут захоплива пригода. І хай що траплятиметься на життєвому шляху кожного з вас, ви таки зумієте — як зрештою зуміла я — відшукати власну точку опори, незалежно від того, чи станеться це на піщаному пляжі, чи на скелястій гірській вершині, а чи десь в проміжку між ними.

За життя і кохання, і за повернення на правильний шлях — уперед!

З любов'ю із Сіетла,
цілую та обіймаю, Сара.

РОЗДІЛ 1

31 СІЧНЯ 2037 РОКУ

Минулої ночі мені наснився острів. Я слухала, як хвилі набігають на берег, відчувала теплий вітер на щоках, вдихала м'який аромат плюмерії в солоному повітрі. Грей теж був там, чекав на кручі. Мене вабив його теплий магнетичний погляд.

Я ненавиділа прокидатися на самоті. Я хотіла повернутися. Я зробила б усе, щоб повернутися.

— Стук-стук! — гукнула Ліція з ґанку.

Був ранній вечір. Ліція тримала в руках тацю з нержавійної сталі, накриту опуклою кришкою. Напевно, смажена риба й овочі на парі. Сальса із манго, якщо пощастить.

— Будь ласка, ти маєш поїсти, — сказала вона.

Я стенула плечима:

— Я не голодна.

Вона спохмурніла:

— Ти худюща.

У травні мені виповнилося шістдесят, і я живу тут, на Бермудських островах, не один десяток років. Спочатку — в будинку з гарною штукатуркою, біля пляжу з рожевим піском, а тепер — у кондомініумі. Тут було добре, ба навіть краще ніж добре. Їжу приносили у номер тричі на день. Послуги покоївки. Біля приватного

бунгало — океан. Знаю, я мала почуватися щасливою. Але я вже давно махнула рукою на щастя, принаймні на те, яке більшість людей уявляли на схилі літ. Я стиснула аквамариновий камінець, який висів у мене на шії. Вважалося, що морякам він приносить удачу. Я усміхнулась з іронії.

— А ось і нова книжка. — Ліція посвячена у мої літературні вподобання. Читання стало моєю втечею.

— Дякую, — сказала я.

Вона поклала роман на стіл біля мого стільця. На обкладинці з жінкою, яка дивиться на море, — зображення старого корабля. Отже, історія про потерпілих від кораблетроці, мій улюблений жанр. Звісно, Ліція знала про це. Я обвела поглядом книжкову шафу біля стіни, силкуючись оцінити кількість прочитаних за останні роки томів. Тисячі, безумовно.

Ліція нишпорить в кишені та дістає стос повідомлень. У квітні минулого року я відключила свій телефон. А оскільки працівники рецепції приймали всі дзвінки, акуратні рожеві папірці матеріалізувалися під моїми дверима в охайних білих конвертах. І мене це влаштовувало. Оптимальний вихід із ситуації, адже я не хотіла, щоб мене турбували.

— Телефон розривається від дзвінків, — повідомила Ліція, простягнувши з десяток папірців. Я переглянула: щотижневий журнал *People*, новинна мережа *CNN*, щоденна газета *USA Today*. Незабаром тридцята річниця відтоді, як усе почалося. Ясна річ, усі прагнули ексклюзиву. Хотіли знати, як склалося моє життя і чи згадувала я про острів. Чи згадувала про *нього*.

Я зітхнула, повернувши стосик Ліції.

— Ні, — мовила я. — Жодних інтерв'ю.

Вона кивнула, і я помітила її розчарування. Не секрет: вона вважала, що розмова про минуле допоможе мені рухатися далі. Однак я не була готова. Чесно кажучи, не впевнена, що колись буду готова. Ліція завагалася, перш ніж витягнути один-єдиний папірець.

— Ось цей, — подала вона. — Його звуть Джеремі Едвардс. Він із газети *The New York Times*.

Я знизала плечима. Десять років тому я відмовилася від інтерв'ю із зірковою телеведучою Опрою Вінфрі. Чому я маю перейматися якоюсь газетою?

— Наполегливий, — додала Ліція. — Телефонував тричі.

— Перекажи, що мені шкода. Я не даю інтерв'ю.

Тепер я почувалася втомленою. Втомленою від безперервного публічного інтересу. Це ж бо моє реальне життя, а не мелодрама у телевізорі.

— Гаразд, — сказала Ліція, підвівшись. — Але він повідомив, що дещо знайшов. Якись координати острова і...

— Ні, — урвала я, похитавши головою.

— Прошу, — не вгавала Ліція, торкнувшись моєї руки. — Він говорив про, — вона зробила паузу, — метеликів.

Мої очі розширились, та я однаково не погоджувалася.

— Це неможливо. Тобі ж відомо, ми прочесали кожен метр. А метелики... ну, ні, не вірю...

Ліція з розумінням кивнула.

— Знаю, знаю, — відповіла вона. — Але у мене таке відчуття, що він роздобув нові подробиці, — вимовивши це, вона довго дивилась на мене. Її зелені очі випромінювали доброту й терплячість, а водночас